

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η Μπιρίμπα του Θεού & « Αλοκλίνη »
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νάσια Αμπατζόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δήμητρα Στεφάνου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Σπυρίδων Κίτσος
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σπυρίδων Κίτσος
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυρίδων Κίτσος
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Ράνια Μαυρομάτη

©Νάσια Αμπατζόγλου, Δεκέμβριος 2025
©Lebee Publications, Δεκέμβριος 2025

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2025

Έντυπη έκδοση: ISBN: 978-618-5987-05-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Οι εικόνες σχεδιάστηκαν από τον Σπυρίδωνα Κίτσο με τη βοήθεια σύγχρονων ψηφιακών τεχνολογιών, χωρίς να παραβιάζονται τα καλλιτεχνικά και ηθικά δικαιώματα.
Η τεχνική δημιουργίας των εικόνων συμμορφώνεται με το ισχύον νομικό πλαίσιο για τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης και τα πνευματικά δικαιώματα, όπως ορίζονται από τον Ν. 2121/1993 και την Οδηγία 2019/790/ΕΕ.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη και της συγγραφέως κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

LEBEE PUBLICATIONS
info@lebeepublications.gr
www.lebeepublications.gr

Η Μπιρίμπα του Θεού

Θεατρικό έργο

&

« Αλοκλίνη »

Ποιητική συλλογή

Η Μπιρίμπα του Θεού

(θεατρικό έργο)

Στη Μάνα μου,
στον Κυριάκο, τον Τάσο
και τον Γιώργο

Η ΜΠΙΡΙΜΠΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

27/02/2024

Σε μια μικρή κουζίνα με φως από λάμπα φθορίου που, όταν πατάς τον διακόπτη για να ανάψει, πρώτα τρεμοπαίζει σαν βλέφαρα που ανοιγοκλείνουν όταν μπαίνει σκουπιδάκι στο μάτι, και μετά φωτίζει.

Στο μάτι της κουζίνας σιγοβράζουν λαχανοντολμάδες μέσα στην κατσαρόλα της AMC, βαλμένοι σαν Tetris. Από πάνω, τους ζουλάει ένα πιάτο από αυτά τα γέρικα με τη ραγισμένη πορσελάνη που ξέμειναν από το σερβίτσιο· ήταν προίκα του γάμου της, που έγινε στην Παναγίτσα στο Παλαιό Φάληρο εν έτει 1967 με τον Βασιλάκη (ή Turbo Bill ή Kill Bill ή Billaroche –παρατσούκλια που χρησιμοποιούσαν τα παιδιά τους με τους φίλους τους, όταν απευθύνονταν στη βιβλική αυτή περσόνα).

Στον τοίχο ράφια βαμμένα με λαδομπογιά, στο πράσινο της ελιάς. Στη φάτσα τους είχαν στερεωθεί με πινέζες δαντέλες σε χρώμα κρεμ, πλεγμένες με βελονάκι από τη γιαγιά Νίκη. Πάνω στα ράφια υπήρχαν διάφορα γυάλινα βαζάκια με αποξηραμένα μυρωδικά και μπαχαρικά.

Η κουζίνα είχε ένα παράθυρο και, σχεδόν κολλητά του, μια μπαλκονόπορτα –και τα δυο χωρίς παντζούρια ή ρολά, μόνο με σιδεριές για ασφάλεια. Από πάνω τους, ένα κουρτινόξυλο απ' άκρη σ' άκρη, απ' όπου κρέμονταν τσαχπίνικες λευκές κουρτίνες, που στο τελειώμά τους είχαν κι αυτές άσπρη δαντέλα, πλεγμένη ομοίως με βελονάκι.

Κάτω από τα ράφια με τα μπαχαρικά, κολλητά στον τοίχο, υπήρχε ένα παραλληλόγραμμο λευκό τραπέζι, ντυμένο με τραπεζομάντηλο βαμβακερό, αγορασμένο από μεγάλη λαϊκή. Πάνω στο τραπέζι, ένα πλατό τυριών.

Τα δυο κεφάλια του τραπεζιού και τη φάτσα του αγκάλιαζαν καρέκλες κουζίνας που είχαν δεμένα στα πλαϊνά τους καρό μαξιλαράκια σε παλ αποχρώσεις, για να μην πιάνεται ο ποπός από το κόντρα πλακέ κάθισμα της καρέκλας. Αυτά ήταν τα μόνα που δεν υπηρετούσαν τον ιερό σκοπό της διακόσμησης, αλλά εξυπηρετούσαν πρακτική ανάγκη, αφού χωρίς τα μαξιλαράκια στις καρέκλες, πόναγαν τα γοφάρια της κυρά Ντίνας, όταν καθάριζε με τις ώρες τα χόρτα από τη λαϊκή ή όταν κατάφερνε να καθίσει κανέναν ή καμία να παίξουν μια тет-а-тет, πρόχειρη μπιρίμπα.

Στάθηκε και μια φορά τυχερή στη ζωή της η κυρά Ντίνα με αυτό το διαμέρισμα. Downtown Γλυφάδα, στην πλατεία Αγίου Νικολάου, 90 τ.μ., 450 ευρώ τον μήνα. Βέβαια, πρώτος όροφος στα χαρτιά, στην πραγματικότητα ημιώροφος, late 80's, με παλιά αλουμίνια, παλιά κουζίνα, παλιό μπάνιο και κεντρική θέρμανση που δεν άναβε ποτέ. Το καλύτερο για την κυρά Ντίνα ήταν ότι το σπιτάκι της βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής από την εκκλησία του Αγίου Νικολάου και πάντα έλεγε ότι ο Άγιος «μεσίτευσε» για να νοικιάσει αυτό το σπίτι, ώστε να πηγαίνει όσο πιο συχνά γινόταν στην εκκλησία. Η ειρωνεία, ωστόσο, ήταν ότι στην εκκλησία αυτή παντρεύτηκε το 1996 ο Βασιλάκης (ή Turbo Bill ή Kill Bill ή Billaroché), ο πρώην σύζυγος της κυρά Ντίνας, τη νυν γυναίκα του την Αλέξης, χήρα του αείμνηστου χρεοκοπημένου μεγαλοεπιχειρηματία. Χέστηκε η κυρά Ντίνα.

Οι φίλες της από το Κερατσίνι, τον Πειραιά και τη Νίκαια θεωρούσαν την επίσκεψη στη Γλυφάδα κάτι σαν ημερήσια εκδρομή. Παίζει, ωστόσο, να είχαν λίγο πικαριστεί που η κυρά Ντίνα κοντά στα 70 της χρόνια άλλαξε τη ζωή

της με τόση ευκολία και προσαρμόστηκε με τη μία, απογοητεύοντας όσες είχαν στοιχηματίσει ότι στο εξάμηνο, το πολύ στον χρόνο, θα γύριζε πίσω στο Κερατσινάκι. Ούτε αυτό όμως την πείραζε. Με το που εγκαταστάθηκε πριν από πέντε χρόνια στο νοικιασμένο διαμέρισμα της οδού Αρτέμιδος στη Γλυφάδα, ένιωθε ότι ξαναγεννήθηκε. Το καλό με αυτό το διαμέρισμα είναι η ευρυχωρία του, το ότι βρίσκεται στον πρώτο όροφο, που στην πραγματικότητα είναι ημιώροφος, ότι έχει φαρδιά βεράντα –περιμετρικά της οποίας είχε βάλει γλάστρες με τα αγαπημένα της φυτά– και το καλύτερο, ότι η βεράντα αυτή «βλέπει» στην οδό Αρτέμιδος, και φυσικά στον Άγιο Νικόλαο, οπότε η κυρά Ντίνα καθόταν στη φερ φορζέ καρέκλα της και χάζευε την περατζάδα, σαν να είχε βγει βόλτα.

Από το κλειδί του διαμερίσματός της είχε βγάλει τρία αντικλείδια. Το ένα το έδωσε στον μεγάλο γιο της, το δεύτερο στην κόρη της, που έμενε κοντά, και το τρίτο το είχε για εφεδρικό δικό της, αλλά το είχε δώσει στο Σμαράκι, στην τσάντα της οποίας ξέμεινε από τότε που είχε έρθει ένα Σαββατοκύριακο για *sleeperover*, όταν η κυρά Ντίνα είχε πρωτομετακομίσει.

Το μυαλό της δεν πήγαινε ποτέ στο κακό. Ούτε είχε φόβους του τύπου: «Να έχουν τα παιδιά μου από ένα κλειδί, μπας και πάθω κάτι». Πιο πολύ τα είχε δώσει μήπως και κλεινόταν απ' έξω, για να υπάρχει ένα κλειδί στο σπίτι των παιδιών της, που έμεναν κοντά. Όσο για το κλειδί της κόρης, το έδωσε μόνο και μόνο για να έχει ένα η Χαρικλίτσα, που κρατούσε τα παιδιά της κόρης της και συχνά πήγαιναν στο σπίτι της κυρά Ντίνας για φαγητό το μεσημέρι, όταν σχολούσαν από το σχολείο. Ή για τις φορές που η κόρη της με τον άντρα της, της άφηναν τα παιδιά τα Σάββατα, για να βγούνε το βράδυ, και γυρνούσαν αργά για να τα πάρουν κοιμισμένα. «Ε! Μη βαράνε τα κουδούνια όλοι αυτοί!».

Από τότε που έφυγε από το Κερατσίνι και μετακόμισε στη Γλυφάδα, οι επισκέψεις στο νέο της σπίτι είχαν περιοριστεί κυρίως στις συγγενικές, και πιο συγκεκριμένα, σε αυτές των παιδιών της. Το μόνο που της έλειπε από την καθημερινότητά της στο παλιό της σπίτι ήταν ότι είχε παρέα για κοινή προσευχή την παραμονή των Ταξιαρχών και για μπιρίμπα.

ΣΜΑΡΩ: Άι σιχτίρ! Διαμέρισμα στη Γλυφάδα σου λέει. Για να ανοίξεις την πόρτα, πρέπει να κάνεις ανάθεση στην ΤΕΡΝΑ!

Η Σμαρώ (που είναι ντυμένη εναλλακτικά αλλά επαγγελματικά) κατευθύνεται στον χώρο της κουζίνας, βλέπει πρώτα το πλατό τυριών και μετά ανοίγει το καπάκι της κατσαρόλας, όπου σιγοβράζουν οι λαχανοντολμάδες. Απολαμβάνει τη μυρωδιά και κλείνει το καπάκι.

ΣΜΑΡΩ: Α ρε Ντινάκι, μια μπιρίμπα είπαμε να οργανώσεις, όχι να παραθέσεις δεξίωση. Καλά, πού πήγε και άφησε το μάτι ανοιχτό; Πώς ήταν σίγουρη ότι θα επιστρέψει τόσο σύντομα;

Η Σμαρώ κατευθύνεται προς το living room, κάθεται στον καναπέ, βγάζει τα παπούτσια της και ανεβάζει τα πόδια της πάνω στον καναπέ. Βγάζει το κινητό από την τσάντα της και αρχίζει να το κοιτάζει.

ΣΜΑΡΩ: Ορίστε ο Χάρης το παπάρι! Ανεβάζει story σε ρομαντικό ενσταντάνε με το τσουλί. Καλά, τα κορίτσια μας δεν τα σκέφτεται, που είναι σε ηλικία παντρειάς; Αλλά τι να σκεφτεί; Σκέφτονται οι αμοιβάδες; Διευθυντής συντονισμού επιχειρήσεων της ΔΕΗ! Ποιες επιχειρήσεις ακριβώς μπορεί να συντονίσει αυτό το άτομο; Εδώ δεν μπορεί να συντονίσει το μυαλό με το σώμα του. Θέλει να πηδήξει και αντί να του σηκωθεί, πάει για χέσιμο. Θέλει και γκόμενα. Σαράντα χρόνια κερί αναμμένο, λαμπάδα... Σπίτι-δουλειά, δουλειά-σπίτι. Εγώ! Κοτζάμ διευθύντρια πολυεθνικής, καμιά εκατοστή άτομα να μου βαράνε καθημερινά προσοχές, και εγώ από το απόγευμα και μετά να παριστάνω το χαλάκι στα παπούτσια του Χάρη που είναι 1,65 μ. με τα χέρια στην ανάταση! Πάρ' τα να μη μου τα χρωστάω!

Μουτζώνει τον εαυτό της και ανάβει νευρικά ένα τσιγάρο που παίρνει από το πακέτο που έχει στην τσάντα της.

Τη στιγμή εκείνη, ακούγεται το κλειδί και ανοίγει η εξώπορτα. Μπαίνει η κυρά Ντίνα

(ντυμένη με τζιν παντελόνι, ριχτή πλεκτή μπλούζα και αθλητικά παπούτσια) με μια νάιλον σακούλα από το «ΟΚ», που έχει μέσα 4 «Heineken» και μία μικρή συσκευασία ούζο «Πλωμάρι», και μία άλλη νάιλον σακούλα από κάβα, που έχει μέσα δύο διαφανή πλαστικά μπουκάλια χύμα κρασί «ΜΙΓΑΣ», ένα λευκό και ένα κόκκινο. Σκύβει να αφήσει τις τσάντες στο πάτωμα και καθώς σηκώνει το κεφάλι της, βάζει μια φωνή τρομάρας και της πέφτουν τα κλειδιά από το χέρι.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Σμαράκι μου, πώς μπήκες; Είχα αφήσει ανοιχτά η αναμικιόρα;

ΣΜΑΡΩ: Συγγνώμη, αγάπη μου, δεν ήθελα να σε τρομάξω. Μου είχε μείνει το κλειδί σου από όταν είχα έρθει τότε για Σαββατοκύριακο, που όλο λέγαμε να βρεθούμε να στο δώσω και μετά αρρώστησα. Ε, στο νοσοκομείο που ήρθες να με δεις, δεν είχα μυαλό να πάρω μαζί μου το κλειδί σου. Να, όμως, που ήρθε η ώρα να μου φανεί χρήσιμο. Αν δεν το είχα, θα ξεροστάλιαζα τόσο καιρό απ' έξω.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Σιγά τον καιρό ρε Σμαράκι, ξωπίσω σου ήρθα και γω.

ΣΜΑΡΩ: Καλά βρε τέρας, μια μπιρίμπα είπαμε να παίξουμε και συ κάθεσαι και κάνεις τόσες ετοιμασίες! Αλήθεια, ποιες θά 'ρθουν;

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Πού να ξέρω! Το είπα στις πιο πιθανές να μπορέσουν, αλλά με σιγουριά δεν ήξερε καμιά τους.

ΣΜΑΡΩ: Σωστά! Εδώ καλά-καλά ούτε εσύ η ίδια δεν ήσουν σίγουρη. Το μόνο σιγουράκι ήμουν από την αρχή εγώ!

Η κυρά Ντίνα πάει στην κουζίνα και βάζει τα ποτά στο ψυγείο, εκτός από το μπουκάλι με το λευκό κρασί. Παίρνει δυο ποτήρια του κρασιού και το πλατό τυριών, τα ακουμπάει στο τραπέζι του σαλονιού, κάθεται μαζί με τη Σμαρώ στον καναπέ και ανάβει κι εκείνη ένα BF γαλάζιο από το πακέτο της, που ήταν πάνω στο τραπέζι. Η Σμαρώ βγάζει το πακέτο Marlboro μαλακό που έχει μέσα στην τσάντα της. Ανάβει το δεύτερο τσιγάρο της και αφήνει το πακέτο πάνω στο τραπέζι.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Πολύ μου έλειψες ρε Σμαράκι! Θυμάσαι που με έπαιρνες

τηλέφωνο τότε που έμενα στο Κερατσίνι και μου έλεγες «Ντινάκι, έχω τις κλειστές μου, ο λεγάμενος με τάραξε, δεν έρχεσαι από 'δώ;». Και έπαιρνα το αμαξάκι μου, ανέβαινα τον λόφο του Βώκου και ερχόμουν! Και το μενού της κουβέντας πάντα το ίδιο: Τι σου έκανε αυτήν τη φορά ο Χάρης, εγώ σου έλεγα για το καινούργιο δικαστήριο που μου έστειλε ο ακατανόμαστος (ή Turbo Bill ή Kill Bill ή Billaroché) και μετά για κάνα χαζογοκομενικό μου, που νόμιζα ότι βρήκα την ιδανική περίπτωση, και τέλος, μου έλεγες τον καφέ—τους «ντελβέδες» όπως έλεγε ο πατερούλης μου— και πάντα έπεφτες μέσα: «Θα πάρεις μεγάλη σύγχυση στο δικαστήριο, αλλά στο τέλος εσύ θα κερδίσεις! Και κράτα μια πισινή με το αμόρε, μην τα δίνεις όλα μεμιάς. Όλοι οι άντρες είναι γουρούνια, μωρό μου, και όλα τα γουρούνια έχουν ακριβώς την ίδια μούρη».

ΣΜΑΡΩ: Δεν κατάπινα καλύτερα ένα μαγκάλι κάρβουνα αναμμένο! Το μεγαλύτερο γουρούνι όλων; Ο δικός μου! Πόσταρε story στο Facebook με τη μαούνα του αγκαλιά, εδώ δεσ χάλια! Μια σφιχτή αγκαλιά να του κάνει και το έλιωσε το ανθρωπάκι! Πότε πρόλαβε μωρέ; Έτοιμη την είχε; ΕΤΟΙΜΗ ΤΗΝ ΕΙΧΕ... (σε απόγνωση)

Η Σμαρώ κατεβάζει μονορούφι το κρασί και γεμίζει ξανά το ποτήρι της.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Με το μαλακό... Κάτσε νά 'ρθουν κι οι άλλες... Να δούμε και ποιες θα 'ρθούν... Όσο για τον λεγάμενο, οι δρόμοι σας χωρίσανε, ας κόψει και τον λαιμό του. Εσένα τώρα τι σε νοιάζει; Ευτυχώς τα κορίτσια σου είναι μεγάλα και μυαλωμένα. Ανάγκη δεν τον έχουνε. Μια ζωή θα σε ευγνωμονούν που τις σπούδασες και έχουν τις δουλειές τους. Να σου πω... (διστακτικά) Θες να παίξουμε μια παρτίδα οι δυο μας να ξεχαστείς; Έτσι, για προθέρμανση. Πάω να σβήσω τους ντολμάδες. Ανακάτεψε, κι έρχομαι.

Η Σμαρώ αρχίζει ν' ανακατεύει νευρικά τα χαρτιά ενώ έχει το τσιγάρο στο στόμα της, και η στάχτη κυλάει στα δάκτυλά της.

ΣΜΑΡΩ: Γάμησέ μας και συ.

Τη στιγμή εκείνη ακούγεται το κλειδί, ανοίγει η εξώπορτα και μπαίνει σχεδόν χοροπηδώντας η Χαρικλίτσα (που είναι ντυμένη πρωινά αλλά φανταχτερά και μακιγιαρισμένη έντονα).

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Να με κι εγώ!

Της κόβεται λίγο η φόρα που βλέπει τη Σμαρώ, αλλά δεν παύει να έχει πολύ ευχάριστη διάθεση.

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Εεπ! Καινούργια;

ΣΜΑΡΩ: Τι καινούργια, αγάπη μου; Με το Ντινάκι γνωριστήκαμε στο λογιστήριο του «ΟΜΟ», του απορρυπαντικού πλυντηρίου ντε, δουλεύαμε μαζί όταν ήμασταν ακόμα ελεύθερες. Εσύ; Για την μπιρίμπα ήρθες;

Ακούγεται ποδοβολητό και εμφανίζεται η κυρά Ντίνα έντρομη, σχεδόν πανιασμένη.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Μη μου πεις ότι έχεις μαζί σου και τα παιδιά...

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Ποια παιδιά, χριστιανή μου; (παύση) Μόνη μου ήρθα. (δείχνει μόνη της τον εαυτό της) Δώδεκα χρόνια σε ακούω να προσπαθείς να καθίσεις κάποιον να παίξεις μαζί του μπιρίμπα. Μέχρι και τα παιδιά έμαθες, για να παίζουν μαζί σου. Ε, καιρός λοιπόν να μάθω να παίζω και εγώ.

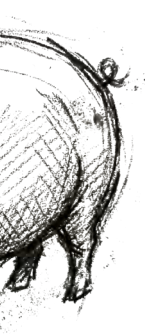
ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Άντε και μου 'κοψες τα ήπατα.

ΣΜΑΡΩ: Να μάθει να παίζει ακούω. Τι, δεν ξέρει; Τώρα θα μάθει; ΑΪΝΤΕ!

Η Σμαρώ κουνάει το χέρι της.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Δεν πρόλαβα και να σας συστήσω. Σμαράκι, η Χαρικλίτσα είναι η κοπέλα που κρατάει τα παιδιά της κόρης μου. Χαρικλίτσα, το Σμαράκι είναι η καλύτερή μου φίλη, διευθύντρια στα Carrefour. Μόνο που μένει στον Πειραιά, και γι' αυτό δεν συναντιόμαστε συχνά.

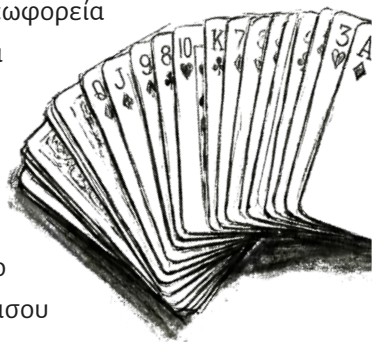
ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Σιγά τον Πειραιά και την απόσταση. Εγώ έρχομαι κάθε μέρα

από την Αίγινα. Και όχι από το λιμάνι, παραέξω! Δύο λεωφορεία και ένα ferry-boat παίρνω για να έρθω και άλλα τόσα για να γυρίσω.

ΣΜΑΡΩ: Λυπηρό... (υπεροπτικά) που λένε και οι κόρες μου.

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Λυπηρό δεν είναι να το κάνεις, λυπηρό είναι να στο κόβουνε ξαφνικά και να ΜΗΝ μπορείς να το κάνεις. Λαχανοντολμάδες βράζεις; Τους αυγόκοψες; Στάσου να ελέγξω.

Η Χαρικλίτσα κατευθύνεται με βιασύνη προς την κουζίνα και μένουν μόνες η κυρά Ντίνα και η Σμαρώ.

ΣΜΑΡΩ: Μωρή, τι την κουβάλησες αυτήν; Μπιρίμπα είπαμε να παίξουμε, όχι να παραδώσουμε ιδιαίτερα μαθήματα.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Σιγά ρε Σμαράκι, θα σε ακούσει! Είναι καλό κορίτσι και πανέξυπνη, με τη μία τα πιάνει. Ταλαιπωρημένη πολύ... και αγαπάει τα εγγόνια μου.

ΣΜΑΡΩ: Χεστήκαμε. Ελπίζω η επόμενη να μην είναι τέτοια κουλή... προτιμώ να πάω απέναντι, στον εσπερινό του Αγίου σου, να σώσω και την ψυχούλα μου.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Πάμε μέσα να δω τι κάνει, γιατί την έχω ικανή να ξεκινήσει φασίνα.

ΣΜΑΡΩ: Η πανέξυπνη...

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Σκασμός ρε!

Στη μικρή κουζίνα τώρα είναι και οι τρεις. Η κυρά Ντίνα στον νεροχύτη πλένει το πιάτο και τον αυγοδάρτη με τον οποίο η Χαρικλίτσα χτύπησε το αυγολέμονο. Η Σμαρώ κάθεται σε μια καρέκλα από αυτές του τραπεζιού και η Χαρικλίτσα «χύνεται» στην απέναντι καρέκλα.

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Μου έφυγε ο πάτος μέχρι να φτάσω εδώ... Μαρή Ντίνα βάλε κάτι να πιούμε να καθαρίσει το μυαλό για την μπιρίμπα.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Τι να σου βάλω καλέ; Κάνει να πεις με χειρουργημένη χολή;

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Τι να πάθω μαρή; Δεν φοβάμαι τίποτα πια! Ούτε τα δάνεια, ούτε τους λογαριασμούς, ούτε τις αρρώστιες, ούτε τον Μητσοτάκη με τον πατέρα του μαζί. Φτου ξελευτερία! Ουζάκι έχεις;

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Γεια σου ρε Χαρικλίτσα μερακλού!

ΣΜΑΡΩ: Και πανέξυπνη...

Η κυρά Ντίνα βγάζει από την κατάψυξη τα παγάκια και σερβίρει ούζο με ένα παγάκι σε ένα ποτήρι σωλήνα για τη Χαρικλίτσα. Βάζει και για τον εαυτό της ένα ποτήρι. Η Σμαρώ τις κοιτάζει και κουνάει το κεφάλι της, ενώ πίνει με δίψα το τρίτο ποτήρι λευκό κρασί και ρουφάει το —ένας Θεός ξέρει ποιο— τσιγάρο της, σαν να θέλει ο καπνός να κατέβει μέχρι τις πατούσες της, θεριεύοντας την καύτρα του.

ΣΜΑΡΩ: Και να σου πω, ρε Ντινάκι, ο Άγιός σου εγκρίνει την μπιρίμπα, το τσιγάρο, το ουζάκι και τα γκομενικά; Αλλά θα μου πεις, αφού όπως λες έκανε τον μεσίτη για να νοικιάσεις εσύ αυτό το σπίτι, δεν είναι κάνα γατάκι, είναι χωμένος στην πιάτσα...

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Η αλήθεια είναι πως δεν εγκρίνει τίποτα από αυτά επισήμως. Όμως, για μένα σήμερα κάνει μια εξαίρεση. Θα παίξω, θα πιω και θα καπνίσω με τις ευλογίες του.

ΣΜΑΡΩ: Σαν να λέμε θα παίξουμε την μπιρίμπα του Θεού. Άβολο.

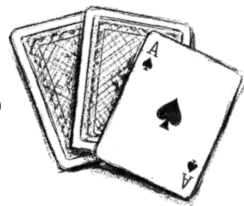
ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Τι θα γίνει ρε γκίτσες; Θα μου μάθετε καμιά φορά; Σε λίγο θα 'χω γίνει ντίρλα.

ΣΜΑΡΩ: Η πανέξυπνη είναι τώρα αυτή...

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Λοιπόν, φέρνω τις τράπουλες. Να βάλω και κανέναν ντολμά από δίπλα, μην πίνουμε ξεροσφύρι;

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Κάτσε καλέ να κρυώσει λίγο, θα ζεματιστούμε! Εξάλλου, δεν θα περιμένουμε και την τέταρτη;

Πριν καλά-καλά τελειώσει τη φράση της η Χαρικλίτσα, ακούγεται κάποιος να χτυπάει το κουδούνι ανυπόμονα.

ΣΜΑΡΩ: Αυτή δεν έχει το κλειδί σου; Είχα την εντύπωση ότι το δίνουν δώρο μαζί με τα περιοδικά.

Η Χαρικλίτσα γυρνάει προς την κυρά Ντίνα.

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Τι ξινέγκλω είναι αυτή! Πού τη βρήκες και την έφερες;

Η κυρά Ντίνα κατευθύνεται προς το σαλόνι, για να πάει να ανοίξει την εξώπορτα.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Ποιος είναι;

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ: Εγώ, Ντινάκι! Η Αργυρούλα, η ανιψιά σου.

Η κυρά Ντίνα ανοίγει έκπληκτη την πόρτα.

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Αργυρούλα μου, τι έκπληξη είναι αυτή! Μόνο εσένα δεν περίμενα! Έλα μέσα, κοριτσάκι μου, στην κουζίνα καθόμαστε. Το βρήκες εύκολα; Δεν έχεις ξανάρθει. Φέρε το μπουφάν σου να το κρεμάσω. Έλα, κάτσε. Κορίτσια, η Αργυρούλα είναι η κόρη της ξαδέλφης του Billy (ή Turbo Bill ή Kill Bill ή Billaroché) –καμία σχέση με τον ακατανόμαστο. Για να καταλάβετε, σε ένα από τα δικαστήρια, ήρθε το κορίτσι αυτό μάρτυρας υπέρ μου! Να τον βλέπατε τι μούτρα έκανε όταν την είδε... κατακόκκινος έγινε! Μέχρι που κοκκίνισε και η ελιά η θρούμπα που έχει δίπλα στη μύτη του.

Γελάνε όλες μαζί, πιο δυνατά η Σμαρώ και η Χαρικλίτσα, που τα έχουνε τσούξει για τα καλά.

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ: Σιγά μην τον φοβηθώ. Το δίκιο υπερασπίστηκα, όχι εσένα! Καλά, κι εσένα... Δεν μου λες ρε Ντινάκι, λαχανοντολμάδες μυρίζω;

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Πάνω στην ώρα ήρθες, θα έχουν κρυώσει. Σερβίρω. Αν θες να

πλύνεις τα χέρια σου, η διπλανή πόρτα είναι το μπάνιο. Τι να σου βάλω να πεις;

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ: Με λαχανοντολμάδες, λευκό κρασί. Πάω στο μπάνιο.

ΣΜΑΡΩ: Δεν μου λες, της Ελένης η κόρη είναι; Πόσων χρονών είναι;

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Κάτσε... Εγώ θα έκλεινα τα 75, αυτή να ήταν γύρω στα 60...

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Ένα χρόνο μεγαλύτερή μου! Άρα, εγώ είμαι το τεκνό της παρέας...

ΚΥΡΑ ΝΤΙΝΑ: Τεκνό, δεν φέρνεις κάνα πιάτο;

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Έφτασεεεε!

Η Χαρικλίτσα σηκώνεται και λίγο τρικλίζει, αλλά μόνη της επαναφέρει το πρώην υπέρβαρο, νυν αδυνατισμένο σώμα της στην ευθεία.

ΧΑΡΙΚΛΙΤΣΑ: Όρθιοοοοοος!

Έρχεται και η Αργυρούλα από το μπάνιο και κάθεται στην τέταρτη καρέκλα, αυτήν που είναι δίπλα στην πόρτα του διαδρόμου. Κατά λάθος, κλωτσάει με τα πόδια της τις τσάντες με τα κρεμμύδια και τις πατάτες, που είναι κάτω από το τραπέζι της κουζίνας. Η κυρά Ντίνα με τη Χαρικλίτσα έχουν σερβίρει τέσσερα πιάτα με λαχανοντολμάδες. Επάνω στο τραπέζι είναι όλα τα πιάματα και τα γεμάτα ποτήρια, ενώ στο τασάκι ξαποσταίνει για ένα δευτερόλεπτο το —ένας θεός ξέρει ποιο— τσιγάρο της Σμαρώς. Το φως φθορίου φέγγει πίσω από ένα σύννεφο καπνού, υδρατμών από τη βράση του φαγητού και χνώτων από τις ανάσες και τα γέλια των γυναικών.

ΣΜΑΡΩ: Εσύ, κορίτσι μου, ξέρεις μπιρίμπα ή θα σε στείλω κι εσένα στη γραμματεία για εγγραφή;

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ: Στην μπιρίμπα είμαι Ambassador! Καλέ, δεν μου είπατε τα ονόματά σας!

ΣΜΑΡΩ: Σμάρω! Φίλη της Ντίνας, παιδιόθεν.

« Αλοκλίνη »

Ποιητική συλλογή

Σύμβαση 48

Πανικός

Διάγνωση

Οι Ερινύες

Οι ενοχές ανήκουν σε όσους δεν προσπάθησαν

Μία ημέρα πριν...

Αντίο

Πέντε βράδια μετά

Έξι ημέρες μετά

Έντεκα ημέρες μετά

Η ταχύτητα του καβουριού

Δίπλα μου

Σάββατο πρωί

Αθώο τοιγάρο

Συνταγές και ποιήματα

Ρουχα ατελείωτα

Κρίμα

Χαλαχ

Εκπνοή

Μεγαλώνω

Αυτοκριτική

Ο Πειραιάς και το Ντεπώ

Ευτυχία

Δίψα για αγάπη

Οι ήχοι

Ο Απόλυτος Έρωτας

Η άλωση της Μιλήτου

Επέκεινα

Η ωραία κοιμωμένη

Φθαρτότητα

30 Αυγούστου

Στο δ'ναρ το ἀμήχανον

Και τώρα φεύγω γι' αυτό
το ταξίδι της περιπλάνησης
Χωρίς διατυπώσεις και εισιτήριο
Χωρίς τα αμέτρητα χρειαζόμενά μου
Χωρίς κανέναν πλάι μου,
για να είμαι πιο ασφαλής
Χωρίς ενθουσιασμό και συναίσθημα
Μόνο με εμένα
ακατέρχαστη, όπως ήμουν παιδί
και την ακόρεστη ανάγκη
της απόλυτης ελευθερίας.
Πόσο να κωφεύω στη ζωή
που ζητά να εξοφληθεί;
Στη γη που ζητά να ιδωθεί
και να περπατηθεί
σπιθαμή προς σπιθαμή;
Πώς να τιθασεύσω τις αισθήσεις
που μου σκίζουν τα ρούχα
κάθε που ξεκινάει η μέρα;
Τα πρέπει μου, τα αποκτήματά μου και τα φάρμακα
δεν είναι πια αρκετά
«Να λες δόξα τω Θεώ!
Άλλοι έχουν τα παιδιά τους στα νοσοκομεία!
Άλλοι δεν έχουν να φάνε...»

Πανικός

Όταν αυτό που σε ορίζει είναι μία δίνη,
που δεν μπορείς να κινήσεις τα άκρα σου,
που δεν μπορείς να αρθρώσεις λόγο,
είναι βαρύ το σώμα
και η ψυχή σου παραδομένη στον φόβο.
Η ανάσα σου μικρή, με αέρα που δεν αρκεί
ούτε για ένα έντομο.

Όταν το στόμα σου στεγνώνει
λες και σε φίλησε ελέφαντας,
ιδρώνουν τα χέρια και γλιστράνε στα πόδια σου,
όλες οι χειραψίες και τα αγγίγματα της ζωής σου,
είναι η στιγμή που τίποτα δεν έχει σημασία,
παρά μόνον η απουσία απ' τα παιδιά σου.

Μόνο αυτό, αυτό και μόνο
σε απωθεί απ' τον μαγνήτη του χαμού.

Μόνο αυτό, αυτό και μόνο
σε ξεσκαρτάρει από τη μάζα του τίποτα.

Διάγνωση

Στα υπόγεια των διαγνωστικών
υπό το βάρος των ακουστικών
παίζει στα ζάρια η Παναγιά
με του εωσφόρου τον ραγιά,
τα κρίματα και τα καλά σου,
πού πάνε τα αποκτήματά σου;
Στου παραδείσου την αυλή
ή στου διαβόλου το κλουβί;

Τα λόγια και τα αμύλητά σου,
πού πάνε τα πνευματικά σου;
Στου παραδείσου τη σιωπή
ή στου διαβόλου την κραυγή;

Τα φανερά και τα ενδόμυχά σου
πού πάνε τα ιδανικά σου;
Στου παραδείσου τη δροσιά
ή στου διαβόλου τη φωτιά;

Δεν θα νικήσει τώρα αυτός
της ύλης ο ευδαιμονισμός.
Εξάρες θα 'ρθει η ζαριά
για κάθε αλήθειας αγκαλιά,
κάθε αγάπης μοιρασιά.

Η Νάσια Αμπατζόγλου γεννήθηκε το 1971 στην Αθήνα και μεγάλωσε στον Πειραιά. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακό στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου του Εδιμβούργου. Εργάζεται ως νομική σύμβουλος σε γενικό Νοσοκομείο του Ε.Σ.Υ. και ως ιδιώτης

δικηγόρος. Παράλληλα, είναι φοιτήτρια σε δραματική σχολή. Η συνεσταλμένη παιδική της ηλικία, οι επιρροές από πολιτικά και πνευματικά κινήματα, η μουσική, ο τρόπος που παρακολουθεί και συμμετέχει στη ζωή τη δική της και των γύρω της, καθώς και το πείσμα να μην αφήσει την ενηλικότητα και τη δικηγορία να την απογυμνώσουν από τη φαντασία, αποτέλεσαν το έναυσμα για τη συγγραφή. Ξεκίνησε να γράφει ποιητικά κείμενα από τη μετεφηβική της ηλικία, ενώ η ενασχόλησή της με την υποκριτική γέννησε την ιδέα της συγγραφής θεατρικών έργων. Το παρόν βιβλίο αποτελεί το πρώτο της εκδοτικό εγχείρημα, ενώ η συγγραφή του επόμενου θεατρικού έργου της βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη. Είναι παντρεμένη, αδελφή δυο αδελφών και μητέρα δύο παιδιών, για την καλοσύνη των οποίων είναι εξαιρετικά περήφανη.

Μπορεί να επικοινωνεί κανείς μαζί της στο email:
nabatzo@gmail.com